

nad wyżej wspomnianym słownikiem polsko-czeskim (pierwsze wydanie ukazało się w 1994 r. – I część i w 1995 r. – II część).

Na marginesie należy dodać, że praca nad *Słownikiem*, który uważał za rzecz najważniejszą dla niego, zmusiła go do odmowy udziału w innych pracach naukowych i dydaktycznych (np. nie przyjął propozycji pracy na Uniwersytecie Karola), chociaż występował na posiedzeniach Towarzystwa Językoznawczego Akademii Nauk Republiki Czeskiej. Bardzo krytycznie wypowiedział się w sprawie nowych zasad pisowni czeskiej, uwagi te są rzeczowe i naukowe w odróżnieniu od wielu innych, w przeważającej mierze emocjonalnych. Wydaje się, że chociaż czasami przypominają prowokację do głębszych przemyśleń. Można z nimi prowadzić dyskusję, ale nie sposób je odrzucić. Pomimo tego był recenzentem i konsultantem wielu prac dyplomowych studentów bohemistyki UK, niektórzy z nich dzisiaj pracują również w AN RCz i na uniwersytecie, a także jako dziennikarze znanych czeskich redakcji prasowych.

Karel Oliva był także współinicjatorem Olimpiady Języka Czeskiego. Do niedawna był także członkiem Komisji Centralnej Olimpiady, która przygotowuje materiały konkursowe, a także wieloletnim przewodniczącym tej Komisji. Jego celem jest wprowadzenie uczestników w arkana języka czeskiego. Zadania dla uczestników Olimpiady wydał w dwu książkach: *Hrátky s češtinou* (Praha 1994), opracowanej wspólnie z Marią Čechovą, i *Hrátky s češtinou II*. (Praha 2001), opracowanej wspólnie z Marią Čechovą i Petrem Nejedlým. Ponadto K. Oliva regularnie informuje czytelników prasy czeskiej o przebiegu poszczególnych roczników Olimpiady.

Z działalności popularyzatorskiej Jubilata należy podkreślić także fakt założenia Ogólnoczeskiego Klubu Sympatyków Języka Czeskiego (wspólnie z Petrem Nejedlým), który w ramach wypraw skautów czeskich „przemycia” zadania językowe w formie złożonych gier językowych. Ta forma popularyzacji wiedzy o czeszczyźnie jest bardzo atrakcyjna dla młodzieży, toteż cieszy się wielkim zainteresowaniem.

Agnieszka Zięba, Wałbrzych

Pięćdziesięciolecie sławistyki krakowskiej jako samodzielnego kierunku studiów. Bohemistyka językoznawcza

W roku akademickim 2000/2001 obchodzono pięćdziesiąt rocznicę utworzenia na Uniwersytecie Jagiellońskim Katedry Filologii Słowiańskiej. Przez pierwsze lata prowadziła ona dydaktykę w zakresie filologii: czeskiej, bułgarskiej

i serbochorwackiej. W roku 1968 uruchomiono czwarty kierunek – słowacystykę. Stopniowo wprowadzano także – w ramach lektoratu – naukę języka macedońskiego, słoweńskiego i łużyckiego.

Studia slawistyczne w ośrodku krakowskim mają długą tradycję, zainicjowane zostały w latach dwudziestych XIX wieku (por. Orłowski 1982, s. 125–137), ale dopiero od 1 października 1950 roku utworzono z nich samodzielny kierunek studiów. Do tego czasu rolę koordynatora badań i studiów slawistycznych odgrywało, założone w 1925 roku, tzw. Studium Słowiańskie. Jednakże wojna przerwała rozwój slawistyki krakowskiej. Większość slawistów, łącznie z rektorem UJ Tadeuszem Lehrem-Splawińskim, została aresztowana i wywieziona do obozu koncentracyjnego. Po zwolnieniu ich z obozu kontynuowali oni swoją działalność na tajnym uniwersytecie. Po wojnie wznowiono działalność Studium Słowiańskiego, które w sposób nader aktywny uczestniczyło w życiu naukowym Krakowa.

W roku 1950 rozwiązano Studium Słowiańskie, a w jego miejsce powołano Katedrę Filologii Słowiańskiej, której kierownikiem został prof. Tadeusz Lehr-Splawiński, ostatni przedwojenny i pierwszy powojenny rektor Uniwersytetu Jagiellońskiego. Prowadził ją aż do przejścia na emeryturę w roku 1961. T. Lehr-Splawiński (20.09.1891–17.02.1965), czołowy slawista polski, w tym także wybitny bohemista. Przypatrzmy się jego dorobkowi z tej dziedziny.

W latach pięćdziesiątych w związku z wprowadzeniem nowego systemu studiów bohemistycznych zaistniała potrzeba opracowania podstawowych podręczników z zakresu bohemistyki. Tego zadania podjął się właśnie Tadeusz Lehr-Splawiński. Tymczasem w zachowanej w Archiwum UJ teczce z dokumentami T. Lehra-Splawińskiego (w ankiecie personalnej z roku 1956) w rubryce „słaba znajomość języków” polski naukowiec wpisał „język czeski”. Należy więc dodać, że chodziło o praktyczną znajomość czeszczyzny, jej podstawy teoretyczne bowiem doskonale znał przyszły autor gramatyk czeskich, co mu umożliwiło opracowanie paru podręczników akademickich. W roku 1950 ukazała się drukiem jego *Gramatyka czeska*. Najcenniejszą jej część stanowi glosownia, opracowana metodą kontrastywną. Mimo upływu czasu metoda nauczania gramatyki czeskiej w porównaniu z polską, zastosowana przez jej autora, nie straciła na swej aktualności (oczywiście, fonetyka języka czeskiego w tym czasie nieco się zmieniła, a pewne przykłady, cytowane w tym podręczniku, stały się archaizmami, co jednak nie umniejsza wartości pracy). Później powstały następne prace: *Zarys gramatyki historycznej języka czeskiego* (1953), *Gramatyka historyczna języka czeskiego* (wspólnie z Z. Stieberem), *Staroczeskie teksty doby przedhusowej* (1952) oraz praca zbiorowa *Chrestomatia słowiańska* (II 1950), zawierającej m.in. teksty czeskie.

Problematyce czeskiej Lehr-Splawiński poświęcił szereg artykułów, zwłaszcza z zakresu problematyki czesko-polskich wpływów językowych. Stanowiły one załączek jego najważniejszej pracy bohemistycznej *Polska – Czechy. Dziesięć wieków sąsiedztwa* (Katowice–Wrocław 1947), której był współautorem (z K. Pi-

warskim¹ i Z. Wojciechowskim). Lehr-Spławiński opracował w niej partie dotyczące czesko-polskich związków językowych i kulturalnych. Wskazując na ścisłe związki, jakie łączyły naród czeski i polski od najdawniejszych czasów, autor wzywał do ich kontynuacji, stwierdzając, „że tylko dokładna znajomość obustronnych właściwości duchowych i dążeń kulturalnych umożliwi nam ścisłe współdziałanie na każdym polu życia” oraz że „współdziałania tego wymaga od obu naszych narodów ich położenie geopolityczne” (Lehr-Spławiński... 1947, s. 301).

Przy okazji warto wspomnieć, że T. Lehr-Spławiński był w latach 1925–1929 prezesem Polsko-Czesko-Słowackiego Klubu we Lwowie. W roku 1928 wygłosił tam ważny odczyt *Wzajemne wpływy językowe polsko-czeskie*. W tym samym roku stał się członkiem Instytutu Słowiańskiego (Slovanský ústav) w Pradze oraz członkiem Czeskiego Królewskiego Towarzystwa Naukowego (Královská česká vědecká společnost). Czesi, doceniając jego zasługi na polu zbliżenia obu narodów, nadali mu w roku 1929 Krzyż Komandorski Czechosłowackiego Orderu Lwa Białego. Doceniając wkład T. Lehra-Spławińskiego w rozwój nauki, przyznano mu również tytuł doktora honoris causa Uniwersytetu Karola w Pradze. Zmarł 17.02.1965 r. Właśnie przypada trzydziesta siódma rocznica jego śmierci. Dzięki cechom swojego charakteru, spokojowi i dobroci, oraz pasji naukowej był bardzo lubianym przez studentów i pracowników, do których odnosił się z szacunkiem i sympatią. Potrafił zachęcać młodych ludzi do podejmowania samodzielnych badań naukowych. Był promotorem pierwszych magistrów i doktorów (w tym także piszącej te słowa), absolwentów slawistyki, w tym bohemistów językoznawców, którzy skończyli studia już według nowego systemu.

W latach 1961–1971 kierownikiem katedry został prof. Stanisław Urbańczyk, wybitny polonista i bohemista². Prowadził zajęcia m.in. z historii czeskiego języka literackiego, uruchomił także wyższe seminarium językoznawcze dla bohemistów. Napisał szereg artykułów z zakresu językoznawstwa bohemistycznego, a także z zakresu wzajemnych kontaktów uczonych polskich i czeskich. Jednak najważniejszą jego pracą bohemistyczną jest książka zatytułowana *Z dawnych stosunków językowych polsko-czeskich. Część I. Biblia królowej Zofii a staroczeskie przekłady Pisma św.*, wydana w Krakowie w 1946 roku. Także w późniejszym okresie S. Urbańczyk nadal interesował problemem zależności niektó-

¹ Pierwszy rękopis tego dzieła opracowany został przez T. Lehra-Spławińskiego, Z. Wojciechowskiego oraz J. Pajewskiego. Spłonął jednak podczas powstania warszawskiego. Poza Warszawą ocalały bruliony Z. Wojciechowskiego i T. Lehra-Spławińskiego. Swojej części już nie zdołał zrekonstruować J. Pajewski. Nowym współautorem został K. Piwarski. Na temat części T. Lehra-Spławińskiego patrz: Orłoś 1985, s. 252–254.

² Następnymi kierownikami Katedry Filologii Słowiańskiej (później przemianowanej na Instytut Filologii Słowiańskiej) byli profesorowie: Franciszek Ślawski, Alfred Zaręba, Maria Honowska, Zdzisław Niedziela, a w ostatnich latach jest nim Julian Kornhauser.

rych polskich przekładów biblijnych od tłumaczeń czeskich. Wspólnie z czeskim badaczem Vladimírem Kyasem wydał w latach 1965–1971 *Biblię królowej Zofii wraz ze staroczeskim przekładem Biblii*. Prof. S. Urbańczyk utrzymywał kontakty naukowe i osobiste z wieloma uczonymi czeskim, m.in. z prof. B. Havránkiem oraz prof. A. Jedličką. Był doktorem honoris causa Uniwersytetu F. Palackiego w Ołomuńcu. Wypromował wielu magistrów bohemistyki oraz paru doktorów. Zmarł w 2001 roku.

W latach pięćdziesiątych z krakowską bohemistyką współpracował zmarły parę lat temu wybitny polski historyk, prof. Henryk Batowski, który m.in. wykładał dla bohemistów historię Czech. Doskonała praktyczna znajomość języka czeskiego umożliwiła mu wydanie *Podręcznika języka czeskiego* (1949). Wspólnie z lektorką Dobrą Bergową opublikował w roku 1959 *Kieszonkowy słownik czesko-polski*.

Pisząca te słowa, Teresa Zofia Orłoś, już od IV roku studiów pracowała w Katedrze Filologii Słowiańskiej (a obecnie w Instytucie Filologii Słowiańskiej). Zajmowała i zajmuje się m.in. czesko-polskimi związkami językowymi, historią czeskiego języka literackiego, językiem staroczeskim, współczesnym, frazeologią, a ostatnio tzw. złudną ekwiwalencją językową³, będąc kierownikiem grantu „Czesko-polska pozorna ekwiwalencja językowa”. Po utworzeniu w roku 1994 w ramach Instytutu Filologii Słowiańskiej Katedry Filologii Czeskiej i Łużyckiej objęła jej kierownictwo. Funkcję kierownika pełniła do końca września 2001 roku. Jej następcą został doc. dr hab. Jacek Baluch, historyk literatury czeskiej.

Grono krakowskich bohemistów wspiera również pracownik Uniwersytetu Śląskiego, prof. dr hab. Henryk Wróbel, wybitny polonista i bohemista. Większość jego prac naukowych dotyczy badań porównawczych zachodniosłowiańskich i teorii gramatyki (por. Wróbel 1975, 1984, 2001). Uczestniczy aktywnie w krakowskim grancie dotyczącym zjawiska czesko-polskiej pozornej ekwiwalencji.

Zorganizowanie studiów bohemistycznych nowego typu pozwoliło na wykształcenie wielu specjalistów z dziedziny bohemistyki językoznawczej. Stopień doktora nauk humanistycznych z zakresu bohemistyki uzyskali: Teresa Zofia Orłoś na podstawie pracy *Zapożyczenia polskie w słowniku Jungmanna*⁴ (1967, promotor prof. Tadeusz Lehr-Splawiński); Roman Laskowski – *Derywacje rzeczowników w dialektach łaskich* (t. I – 1966, t. II – 1971, promotor prof. Alfred Zaręba); Józef Reczek – *Bohemizmy leksykalne w języku polskim do końca XV wieku* (1968, promotor prof. Stanisław Urbańczyk); Zbigniew Greń – *Nowy Testa-*

³ Wykaz publikacji Prof. Teresy Zofii Orłoś znajduje się w tomie studiów Jej poświęconych, zatytułowanym *Studia z filologii słowiańskiej ofiarowane profesor Teresie Zofii Orłoś* i wydanym w Krakowie w 2000 r. (Przypis redakcji „Bohemistyki”).

⁴ Przy tytułach rozpraw doktorskich podano datę wydania książki. W pozostałych przypadkach podano rok obrony doktorskiej.

ment cieszyński i Prorocy cieszyńscy (1987, promotor prof. Teresa Z. Orłoś); Agnieszka Rutka – *Struktura formalna i semantyczna zdań złożonych ze spójnikami aby/by/zeby w języku polskim i czeskim* (obrona w 1992 r., promotor prof. Henryk Wróbel); Elżbieta Szczepańska – *Uniwerbizacja w języku czeskim i polskim* (1994, promotor prof. Teresa Z. Orłoś); Joanna Mietła – *Multiwerbizacja w języku czeskim i polskim* (1998, promotor prof. Teresa Z. Orłoś); Joanna Hornik – *Język przemówień Václava Havla z lat 1989–1993* (1998, promotor prof. Teresa Z. Orłoś); Renata Bura – *Polska, czeska i górnołużycka frazeologia pochodzenia biblijnego* (obrona w 2001 r., promotor prof. Teresa Z. Orłoś). Na studiach doktorskich z zakresu bohemistyki językoznawczej pod kierunkiem T. Z. Orłoś kształcą się i przygotowują prace doktorskie następujące osoby: Aneta Prusinowska (czeskie słownictwo z przełomu wieku XVII i XVIII w dziełach leksykoграфów czeskich), Joanna Korbut (słownictwo i frazeologia z zakresu mody w czeskich i polskich pismach kobiecych) oraz Agata Ostrowska (czeska i polska terminologia gimnastyczna).

W od początku istnienia samodzielnego kierunku studiów magisterium z zakresu bohemistyki uzyskało ponad trzysta osób, w tym z językoznawstwa czeskiego sto kilkadziesiąt. Niektóre z prac magisterskich zostały częściowo (a nawet w całości) opublikowane, a materiał, zebrany przez studentów (np. dotyczący wzajemnej czesko-polskiej ekwiwalencji gramatycznej) został wykorzystany w pracach zespołowych pracowników Katedry (np. we wspomnianym grancie).

W przeciągu pięćdziesięciu lat istnienia bohemistyki jako odrębnego kierunku studiów slawistycznych przebywało w Krakowie wielu lektorów, przysyłanych do nas w ramach umowy międzypaństwowej. Poświęćmy parę słów tym najbardziej zasłużonym. Pierwszym czeskim lektorem był Jiří Skalička, niewiele starszy od swoich studentów, poświęcający na konwersacje w języku czeskim swój czas wolny (wspólne wycieczki, imprezy towarzyskie), późniejszy profesor literatury czeskiej w Ołomuńcu. Również z Ołomuńca pochodziła dr Dobra Bergová, m.in. współautorka (wspólnie z prof. Batowskim) wymienionego wyżej słownika, która do dziś utrzymuje kontakty z niektórymi byłymi studentkami. Z końcem lat pięćdziesiątych lektorem w Krakowie był Edvard Lotko, obecnie prof. bohemistyki i polonistyki na Uniwersytecie F. Palackiego w Ołomuńcu. Nasza katedra od lat utrzymuje z nim stałe kontakty naukowe i osobiste. Obszerny i wartościowy dorobek naukowy prof. E. Lotki dotyczy m.in. czesko-polskich językowych zagadnień w ujęciu kontrastywnym (por. Lotko 1986, 1997). Jest on autorem słownika *Zradná slova v polštině a češtině* (Ołomuniec 1992).

Najdłużej, bo dwukrotnie, pod koniec lat siedemdziesiątych oraz ostatnio do przejścia na emeryturę w 2001 roku, lektorat języka czeskiego prowadziła dr Jiřina Rutová. Cieszyła się gorącą sympatią swoich kolegów i studentów, którym poświęcała także swój wolny czas. W czasie pobytu w Krakowie opracowała podręcznik do nauki języka czeskiego dla średnio zaawansowanych (2 wydania) oraz

antologię *Dvacet setkání s českou literaturou 20. století* (2000). Pomagała w organizacji corocznych ogólnopolskich konkursów przekładowych dla studentów, odbywających się pod patronatem Ambasady Czeskiej w różnych polskich ośrodkach uniwersyteckich. Obecnie pracę lektora języka czeskiego rozpoczęła mgr Petra Vaškovířová z Brna. Lektorat języka czeskiego prowadzi również dr Joanna Hornik-Grabowiecka, wykładowca w IFS UJ.

Krakowska bohemistyka językoznawcza w porównaniu z innymi polskimi uczelniami ma najdłuższą tradycję. W różnych okresach badaniom nad językiem czeskim poświęcano mniej lub więcej uwagi, co zależało często od uwarunkowań politycznych. Faktyczny rozwój bohemistyki krakowskiej datuje się od lat pięćdziesięciu. Zwłaszcza ostatnie lata są dla niej łaskawe, stąd znaczny jej rozkwit. Wzrosła znacząco ilość bohemistycznych publikacji językoznawczych autorstwa pracowników i absolwentów bohemistyki krakowskiej. Potroiła się ilość studentów. Początkowo na bohemistykę przyjmowano maksymalnie 8 osób, obecnie ponad 20 studentów rozpoczyna co roku studia bohemistyczne. Po trzecim roku studiów wybierają oni specjalizację literaturoznawczą bądź językoznawczą (przeważa literaturoznawstwo).

Podsumowując, należy stwierdzić, że ogólny dorobek krakowskiej bohemistyki językoznawczej jest pokaźny i wartościowy. Dotyczy rozmaitych zagadnień, m.in. wpływów czeskich na język polski, wpływów polskich na język czeski, historii czeskiego języka literackiego, wzajemnych czesko-polskich bądź czesko-innosłowiańskich kontaktów językowych, gramatycznych studiów porównawczych, a w ostatnich czasach także odpowiedniości frazeologicznej oraz tzw. pozornej ekwiwalencji językowej.

Teresa Zofia Orłoś, Kraków

Literatura

- Lehr-Splawiński T., Piwarski K., Wojciechowski Z., 1947: *Polska – Czechy. Dziesięć wieków sąsiedztwa*, Katowice–Wrocław.
- Lotko E., 1986: *Čeština a polština v překladatelské a tlumočnické praxi*, Ostrava.
- Lotko E., 1997: *Synchronní konfrontace češtiny a polštiny (Soubor statí)*, Olomouc.
- Orłoś T. Z., 1982: *Krakovská bohemistika*, [w:] *Práce z dějin slavistiky VI*, Praha.
- Orłoś T. Z., 1985: *Tadeusz Lehr-Splawiński jako bohemista*, „Pamiętnik Słowiański” XXXV.
- Wróbel H., 1975: *Składnia imiesłowów czynnych we współczesnej polszczyźnie*, Katowice.
- Wróbel H., 1984: *Słowotwórstwo czasowników w akademickiej »Gramatyce współczesnego języka polskiego«*, Warszawa.
- Wróbel H., 2001: *Gramatyka współczesnego języka polskiego*, Kraków.